



Komora daňových poradců ČR

„Dát šanci těm, kteří chtějí, aby mohli a uměli“



**NEJVYŠŠÍ
SPRÁVNÍ SOUD**



Ministerstvo financí

Úrok za zadržování nadměrného odpočtu a jeho výše

Tomáš Hajdušek

Společný seminář
Komory daňových poradců ČR,
Nejvyššího správního soudu a
Ministerstva financí ČR

ÚROK ZA ZADRŽOVÁNÍ NADMĚRNÉHO ODPOČTU A JEHO VÝŠE

1. VÝVOJ JUDIKATURY

2. VÝVOJ PRÁVNÍ ÚPRAVY

3. SPORNÁ VÝŠE ÚROKU



1.1. Vývoj judikatury - SDEU

Rozsudek SDEU ze dne 18. 12. 1997 ve věci C-286/94 Garage Molenheide:

- při zadržení nadměrného odpočtu náleží plátcí úrok
- úročená doba počíná běžet dnem, kdy by byl nadměrný odpočet vrácen za normálních okolností

Tyto závěry byly potvrzeny v těchto rozhodnutích SDEU:

- rozsudek ze dne 10. 7. 2008 ve věci Alicja Sosnowska
- rozsudek ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-107/10 Enel Maritsa Iztok
- rozsudek ze dne 24. 10. 2013 ve věci C-431/12 SC Rafineria Steaua Romana
- usnesení ze dne 17. 7. 2014 ve věci C-654/13 Delphi Hungary
- usnesení ze dne 21. 10. 2015 ve věci C-120/15 Kovoerber

Usnesení C-654/13 Delphi Hungary:

- *Je věcí vnitrostátního práva, aby při **dodržení zásad rovnocennosti a efektivity** stanovilo pravidla placení takových úroků, která nesmí být méně příznivá než pravidla platná pro žaloby zakládající se na nedodržení vnitrostátního práva a mající podobný předmět a titul jako žaloby založené na porušení unijního práva, ani nesmí být nastavena způsobem, který by v praxi znemožňoval nebo nepřiměřeně ztěžoval výkon práv přiznaných unijním právním řádem.*
- *Vnitrostátní soudy jsou povinny v případě potřeby **neaplikovat ustanovení vnitrostátního právního předpisu**, které je v rozporu s unijním právem.*

Rozhodnutí SDEU v podobě usnesení Delphi Hungary a Kovoerber

Podle čl. 99 Jednacího řádu SDEU se formou usnesení rozhoduje pouze v těchto případech:

- předběžná otázka se shoduje s otázkou, o níž již SDEU rozhodl, nebo
- odpověď na tuto otázku lze jasně vyvodit z judikatury, nebo
- o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat.

Závěry judikatury SDEU:

1. Zadržování nadměrného odpočtu pro plátce znamená negativní majetkový dopad a zásah do práva vlastnit majetek,
2. zásada neutrality vyžaduje, aby finanční ztráty vzniklé plátcům byly kompenzovány,
3. plátce má proto nárok na finanční kompenzaci, přiměřenou délce zadržování nadměrného odpočtu a výši oprávněného nároku na odpočet, který byl zadržován,
4. tuto kompenzaci plátcům poskytne stát v podobě úroku,
5. úročená doba plyne ode dne, kdy by byl nadměrný odpočet vrácen za normální situace.

1.2. Vývoj judikatury – Česká republika

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Aps 3/2013-34 ve věci KORDÁRNA:

„Uplatní-li plátce DPH nárok na nadměrný odpočet (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcí za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu plátcí úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.“

(pozn. úrok = REPO + 14 %, REPO = 0,05 %)



„[23] (...) Vnitrostátní právní úprava tedy nereflektuje, že mezi okamžikem uplatnění nároku a okamžikem vzniku exekučně vymožitelného (a případným úrokem z vratitelného přeplatku doplněného) nároku na vyplacení nadměrného odpočtu mohou s ohledem na povahu věci, rychlost postupu správce daně i jiné rozhodné okolnosti uplynout diametrálně odlišné doby. (...) Se stěžovatelkou je proto nutno souhlasit v tom, že takto doslovně vyložená vnitrostátní právní úprava má v určitých ohledech diskriminační účinek. V určitých případech tak jeden plátce obdrží nadměrný odpočet krátce poté, co podá daňové tvrzení, zatímco v jiných, třebaže v ničem nemusel pochybit, až po delším prověřování, které pouze potvrdí, že jím původně uplatněný nárok na nadměrný odpočet je oprávněný.“

„[26] (...) Negativní majetkové dopady dlouhého čekání na nadměrný odpočet by pro některé plátce DPH představovaly velmi závažný zásah do jejich práva vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, přičemž rdousící efekt takového čekání by mohl dosahovat až protiústavní intenzity, a tedy ústavně problematizovat systém výběru DPH jako takový. Je nepochybné, že stejnou měrou může být u plátců dotčeno jejich právo na podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Stejně tak je na druhé straně zřejmé, že stát k tomu, aby mohl plnit své funkce, musí být schopen v přiměřené míře předcházet daňovým podvodům a kontrolovat plnění daňových povinností. Nelze-li ani jeden ze střetávajících se zájmů upřednostnit, je nezbytné najít jejich co možná nejharmoničtější koexistenci.“

„[28] (...) Oproti tomu však každý zásah přesahující spravedlivou míru musí být patřičným způsobem kompenzován. V souladu s touto zásadou tedy je, aby plátce bez kompenzace v podobě úroku strpěl prověřování svého nároku na nadměrný odpočet a spolu s tím strpěl zadržetí výplaty takového odpočtu po dobu jednotek či nanejvýš málo desítek dní, avšak nelze po něm již spravedlivě požadovat, aby bez patřičné kompenzace v podobě úroku strpěl zadržetí nadměrného odpočtu po dobu uvedený časový rámec přesahující.“

„[34] Česká vnitrostátní právní úprava má, jak bylo výše uvedeno, při svém doslovném výkladu nepřijatelné dopady z hledisek ústavněprávních i z hledisek práva Evropské unie. Povinností soudu je, je-li to možné, vykládat právo v souladu s ústavním pořádkem a vnitrostátní právo v souladu s právem Evropské unie. Má-li Nejvyšší správní soud dostát této povinnosti, musí se v určitých ohledech odchýlit od doslovného výkladu rozhodné vnitrostátní úpravy a přiklonit se k výkladu reflektujícímu smysl a účel systému výběru DPH, jeho základní strukturální prvky a princip proporcionality ve spojení s povinností šetřit základní práva a svobody jednotlivců (zde právo vlastnit majetek a právo podnikat).“

Reakce Finanční správy ČR – sdělení GFR ze dne 29. 12. 2014:

- správce daně nepovažuje právní názor vyjádřený v tomto rozsudku NSS za odraz konstantní judikatury NSS
- tento právní názor NSS nemá obecnou závaznost jako obecně závazný právní předpis nebo mezinárodní smlouva
- správce daně je vázán obecně závaznými právními předpisy, tudíž může v demokratickém právním státě postupovat pouze podle zákona, v tomto případě podle daňového řádu
- daňový subjekt tudíž nemá oporu v obecně závazném předpisu pro vznik úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu

Rozhodnutí OFŘ o dovolání ze dne 8. 8. 2016:

- dle odvolacího orgánu je tedy závěr NSS obsažený v rozsudku KORDÁRNA v rozporu s dosavadní konstatní judikaturou NSS, přičemž na této skutečnosti nemohou ničeho změnit ani následně vydané rozsudky ze dne 29. 1. 2015 (8 Afs 68/2013-46, ze dne 22. 4. 2015 (9 Afs 174/2014-61), ze dne 9. 12. 2015 (10 Afs 151/2015-27, 2 Afs 234/2014-43)

Kasační stížnost OFŘ ze dne 26. 10. 2016 ve věci 4 Afs 206/2016:

- odůvodnění ve věci Kordárna postrádalo, s důrazem na quasi dotváření práva, řádné odůvodnění závěrů vyvozených NSS
- lhůta pro neúročené zadržování nadměrného odpočtu vytvořená NSS ve věci Kordárna je přímým vytvářením práva, které nerespektuje dělbu moci

Následná judikatura KS a NSS – nejméně 19 rozsudků, potvrzující rozsudek KORDÁRNA, zejména:

- rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, čj. Afs 225/2015-72 ve věci HAMAGA
- rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, čj. 4 Afs 206/2016-32 ve věci PCV Computer
- rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 2 Afs 15/2017-23 ve věci ALLIED GROCERS
- rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, čj. 3 Afs 227/2016-41 ve věci ARMEX GLOBAL
- rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2017, čj. 10 Afs 51/2016-43 ve věci Josef Kvapil

Reakce Finanční správy ČR – metodický pokyn k předepisování úroku ze zadrženého odpočtu 29. 6. 2017:

- akceptace judikatury NSS,
- úrok se předepíše pouze na základě aktivity plátce,
- do 31. 12. 2014 úrok dle § 155/5 d.ř., od 1. 1. 2015 dle § 254a d.ř.,
- úrok se předepíše nejen v případě postupu k odstranění pochybností, ale i v případě daňové kontroly.

2. Vývoj právní úpravy

1. novela daňového řádu zákonem č. 267/2014 Sb. – nový § 254a d.ř.

- poslanecký pozměňovací návrh
- účinnost od 1. 1. 2015
- úrok jen v případě provádění postupu k odstranění pochybností
- úrok až od prvního dne šestého měsíce trvání POP
- úrok ve výši REPO + 1 %
- úrok se předepíše a vyplatí ze zákona
- úrok se započte na náhradu škody dle zvláštního zákona

2. novela daňového řádu zákonem č. 170/2017 Sb. – novelizace § 254a d.ř.

- vládní návrh
- účinnost od 1. 7. 2017
- jen na úroky u zdaňovacích období po 1. 7. 2017
- úrok v případě provádění postupu k odstranění pochybností nebo daňové kontroly
- úrok od prvního dne pátého měsíce po termínu pro podání daňového přiznání
- úrok ve výši REPO + 2 %
- úrok se předepíše a vyplatí ze zákona
- úrok se započte na náhradu škody dle zvláštního zákona

3. novela daňového řádu zákonem č. 283/2020 Sb. – novelizace § 254a d.ř.

- vládní návrh
- účinnost od 1. 1. 2021
- jen na úroky vzniklé od 1. 1. 2021
- úrok v případě provádění postupu k odstranění pochybností nebo daňové kontroly
- úrok od prvního dne pátého měsíce po termínu pro podání daňového přiznání
- úrok ve výši poloviny úroku z prodlení, tj. $(REPO + 8 \%) / 2$
- úrok se předepíše a vyplatí ze zákona
- úrok se započte na náhradu škody dle zvláštního zákona

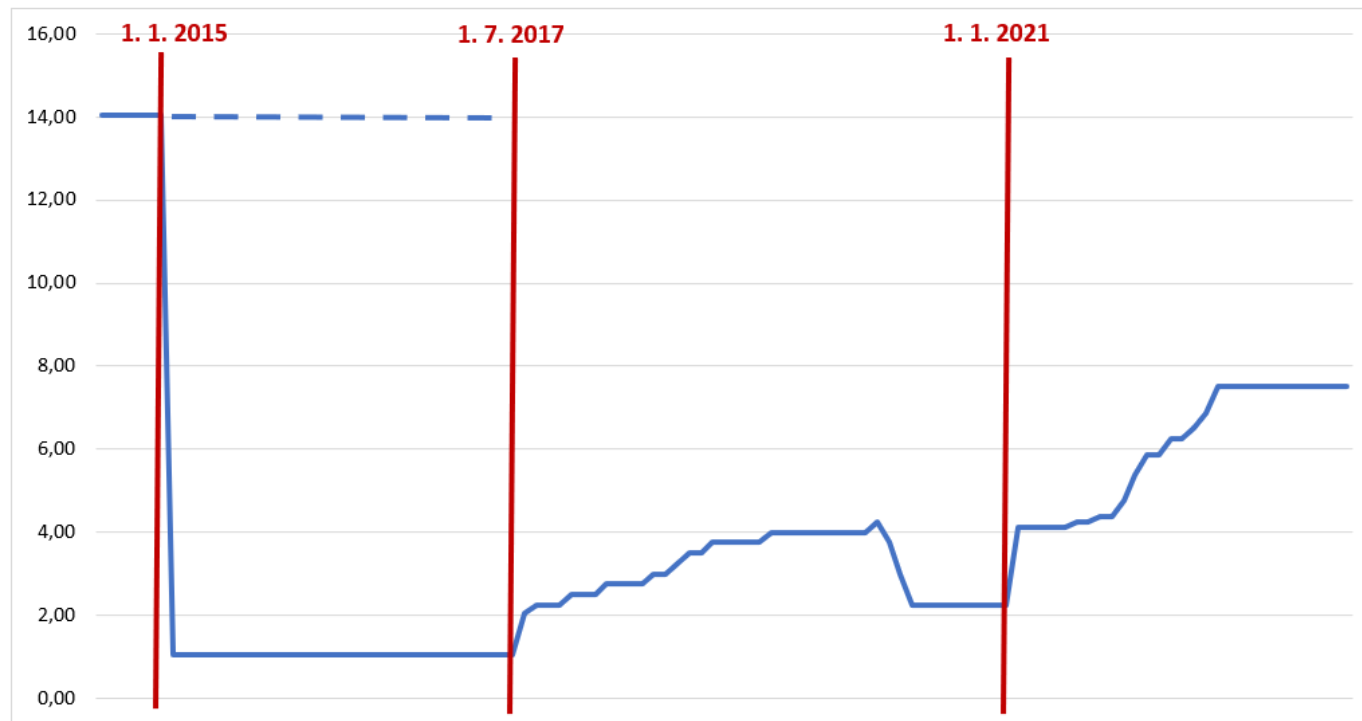
3. Výše úroku

- **právní úprava**
- **judikatura SDEU**
- **judikatura ČR**

3.1. Právní úprava ČR

- do 31. 12. 2014: REPO + 14 % (dovozeno judikaturou dle § 155 d.ř.)
- od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017: REPO + 1 % (§ 254a d.ř.)
- od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020: REPO + 2 % (§ 254a d.ř.)
- od 1. 1. 2021: $\frac{1}{2} * (\text{REPO} + \text{úrok z prodlení dle NOZ})$ (§ 254a d.ř.)

Vývoj úrokové sazby dle právní úpravy:



3.2. Judikatura SDEU

Rozsudek SDEU ze dne 28. 2. 2018 ve věci C-387/16 Nidera II:

*„25 Pokud tedy dojde k vrácení nadměrného odpočtu DPH osobě povinné k dani po uplynutí přiměřené lhůty, zásada neutrality systému DPH vyžaduje, aby finanční ztráty vzniklé osobě povinné k dani v důsledku nemožnosti disponovat dotčenými peněžitými částkami byly nahrazeny zaplacením úroků z prodlení. **Při neexistenci unijní právní úpravy v oblasti DPH přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu stanovit podmínky, za kterých musí být úroky z prodlení uhrazeny, zejména sazbu a způsob výpočtu těchto úroků, avšak při dodržení zásady daňové neutrality** (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. května 2011, Enel Maritsa Iztok 3, C-107/10, EU:C:2011:298, body 33, 53 a 54; ze dne 19. července 2012, Littlewoods Retail a další, C-591/10, EU:C:2012:478, bod 27, jakož i ze dne 24. října 2013, Rafinăria Steaua Română, C-431/12, EU:C:2013:686, body 22 a 23).“*

Rozsudek SDEU ze dne 23. 4. 2020 ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18:

*„37 Při neexistenci unijní právní úpravy přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu stanovit podmínky, za kterých musí být takové úroky uhrazeny, **včetně příslušné úrokové sazby a způsobu výpočtu těchto úroků (jednoduché nebo složené úroky). Tyto podmínky musejí respektovat zásady rovnocennosti a efektivity**, to znamená, že nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných nároků vzniklých na základě vnitrostátního práva, a že v praxi nesmějí znemožňovat výkon práv přiznaných právním řádem Unie (rozsudek ze dne 19. července 2012, Littlewoods Retail a další, C-591/10, EU:C:2012:478, bod 27 a citovaná judikatura). **Uvedené podmínky musí kromě toho respektovat zásadu daňové neutrality** (rozsudek ze dne 28. února 2018, Nidera, C-387/16, EU:C:2018:121, bod 25 a citovaná judikatura).“*

„51 (...) Unijní právo, a zejména zásady efektivity a daňové neutrality, musí být vykládány v tom smyslu, že brání praxi členského státu spočívající ve výpočtu úroků z nadměrných odpočtů odpočitatelné daně z přidané hodnoty (DPH), zadržovaných tímto členským státem v rozporu s unijním právem déle než po přiměřenou dobu, podle sazeb, které odpovídají základním sazbám národní centrální banky, **je-li tato sazba nižší než sazba, kterou by osoba povinná k dani, jež není úvěrovou institucí, musela zaplatit, aby si mohla půjčit částku rovnou uvedené částce, a počítají-li se úroky z dotyčných nadměrných odpočtů DPH za dané zdaňovacího období, aniž se uplatní úrok, jehož cílem by bylo osobě povinné k dani nahradit škodu, která jí vznikla měnovým znehodnocením, které nastalo v důsledku času, který uplynul od tohoto zdaňovacího období do skutečného zaplacení těchto úroků.**“

Rozsudek SDEU ze dne 13. 10. 2022 v věci C-397/21 HUMDA:

*„Článek 183 směrnice 2006/112, vykládaný ve světle zásady neutrality daně z přidané hodnoty (DPH), musí být vykládán v tom smyslu, že (...) Způsob účtování úroků z této částky spadá do oblasti procesní autonomie členských států, která se řídí zásadami rovnocennosti a efektivity, přičemž **vnitrostátní pravidla týkající se zejména výpočtu případně dlužných úroků nesmí vést k tomu, že osoba povinná k dani bude připravena o přiměřenou náhradu za ztrátu vzniklou opožděným vrácením této částky.** Předkládající soud musí učinit vše, co je v jeho pravomoci, aby zajistil plný účinek tohoto článku 183 na základě výkladu vnitrostátního práva, který bude konformní s unijním právem.“*



3.3. Judikatura ČR

Rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020, čj. 1 Afs 445/2019-47 ve věci EP ENERGY TRADING – posuzována výše úroku REPO + 1 %:

*„[46] Podle § 254a daňového řádu odpovídá úrok z daňového odpočtu ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod. Již na první pohled je bez nutnosti bližšího zkoumání zřejmé, že takto stanovená výše úroku neodpovídá úrokové sazbě, kterou by musela v případě půjčky zaplatit povinná osoba, která není úvěrovou institucí. **Právní úprava je proto i v této části v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH.**“*

„[49] Vnitrostátní soudy jsou povinny v případě potřeby neaplikovat ustanovení vnitrostátního právního předpisu, které je v rozporu s unijním právem (viz rozhodnutí Soudního dvora ze dne 17. 7. 2014 ve věci C-654/13 Delphi Hungary, nebo ze dne ze dne 21. 10. 2015 ve věci C-120/15 Kovožber). Ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 je co do stanovení doby, za níž náleží daňovému subjektu úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu, i co do stanovení výše úroku v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH. Z tohoto důvodu je nelze v posuzovaném případě aplikovat.“

„I. Pro vznik nároku na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu daně (§ 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) není podstatné, zda je prodlení s vyplacením odpočtu důsledkem postupu k odstranění pochybností, nebo daňové kontroly před vyměřením daně.

II. Právní úprava § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 je co do stanovení úročeného období i výše úroku v rozporu s čl. 183 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty. Pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak tohoto ustanovení užilo, platí nadále pravidla vymezená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Aps 3/2013-34 (rozsudek Kordárna). Daňovému subjektu proto náleží úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodloužené případně o dobu od uplynutí lhůty k podání daňového přiznání do dne jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně.“

Rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2022, čj. 1 Afs 80/2021-45 ve věci CarTec Ostrava – posuzována platnost přechodného ustanovení zákona č. 170/2017 Sb.:

*„[17] Pokud jde o argumentaci rozsudkem EP ENERGY , i tu lze považovat za správnou. **Nelze přistoupit na tvrzení stěžovatele, že přechodné ustanovení zákona č. 170/2017 Sb. je nepoužitelné, neboť odkazuje na právní úpravu, která byla shledána rozpornou s právem EU.** Podle čl. XI bod 3 zákona č. 170/2017 Sb. se použije úrok podle § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017 u daňového odpočtu, který byl uplatněn v řádném či dodatečném daňovém tvrzení, u nějž lhůta pro podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 170/2017 Sb. To znamená, že přechodné ustanovení odkazuje na znění § 254a daňového řádu do 30. 6. 2017, jež se použije i v případě úroků vzniklých za období následující po tomto datu.“*

„[19] Krajský soud tak postupoval správně, jestliže použil přechodné ustanovení, které jej odkázalo na úpravu, jež se pro rozpor s evropským právem rozhodl nepoužít. Krajskému soudu tedy nic nebránilo vzít v úvahu závěry rozsudku Kordárna . K němu se ostatně kasační soud přihlásil v řadě rozhodnutí (například rozsudky ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015 - 72, ze dne 15. 12. 2016, č. j. 7 Afs 173/2016 - 26, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Afs 196/2016 - 33, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 - 32, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 51/2016 - 43). Stejně tak krajský soud postupoval správně při aplikaci závěrů rozsudku EP ENERGY . **Proto v případě, že se nepoužije právní úprava úroku ze zadržovaného odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu ve znění do 30. 6. 2017, platí nadále pravidla vymezená rozsudkem ve věci Kordárna . Žalobkyni tedy za uvedené období náleží úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu.**“

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2021, čj. 31 Af 48/2019-66 ve věci MS Zet4 (napaden kasační stížností 10 Afs 236/2021) – posuzován úrok ve výši REPO + 2 %:

*„48. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že na základě nové právní úpravy náleží daňovému subjektu úrok z daňového odpočtu ve výši repo sazby + 2 %. Oproti předcházející právní úpravě se tedy jedná o zvýšení o 1 procentní bod. Obdobně jako v případě EP TRADING je i zde zjevné, že **takto stanovená výše je v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH.***

*51. Z této judikatury lze jednoznačně dovodit, že stanovená výše úroku musí odpovídat úrokové sazbě, kterou by musela v případě půjčky zaplatit povinná osoba, která není úvěrovou institucí. Výše úroku musí odpovídat výši úrokové sazby krátkodobých úvěrů, kterou by musel v případě půjčky žalobce zaplatit, to však znění § 254a účinné od 1. července 2017 nenaplnuje, neboť z veřejně dostupných zdrojů je zřejmé, že **úrok ve výši repo sazby + 2procentní body neodpovídá ani výši úroků na hypoteční úvěry, které jsou dlouhodobými úvěry.**“*



„53. *Zákonodárce tedy právní úpravu koncipoval jako výši, která se pohybuje mezi úroky z vkladů a úroky z úvěrů. Už na základě takových východisek lze předpokládat, že výsledná právní úprava nemůže být v souladu s požadavky unijního práva a navazující judikatury, neboť ta jasně stanovuje požadavek na úrok ve výši, který pokryje úroky u úvěrové instituce. Zdejší soud si je vědom úskalí, které spočívá v tom, že některé daňové subjekty by mohly úmyslně protahovat kontrolní postupy s cílem zhodnotit volné finanční prostředky jejich zúročením. Tyto negativní důsledky však novelizace s účinností od 1. července 2017 eliminovala prostřednictvím § 254a odst. 3 daňového řádu “*

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2022, čj. 62 Af 11/2021-49 ve věci ČERNOHORSKÁ DEVELOPERSKÁ (napaden kasační stížností 8 Afs 274/2022) – posuzován úrok ve výši REPO + 2 %:

„29. To však nic nemění na závěru, že postup žalovaného nebyl zákonný. Žalovaný totiž nesprávně interpretuje odůvodnění rozsudku Sole–Mizo. Z toho dle zdejšího soudu vyplývá, že úrok z daňového odpočtu musí naplňovat kompenzační charakter, tedy že účelem úhrady úroků z daňových odpočtů je náhrada finančních ztrát, které osobě povinné k dani vznikly v důsledku nemožnosti disponovat příslušnými částkami. **Aby úroková sazba odpovídala požadavkům evropského práva, musí být její výpočet „součtem“ obou zmíněných faktorů, tj. úrokové sazby, za kterou si osoba, jež není úvěrovou institucí, může půjčit zadržovanou částku na finančním trhu a současně měnového znehodnocení, ke kterému došlo v důsledku plynutí času ode dne zadržení daňového odpočtu do dne vrácení zadržované částky.** Oba faktory představují důvod reálného ponížení majetku daňového subjektu. Proto musí úrok z daňového odpočtu kompenzovat oba faktory způsobující reálnou ztrátu na majetku daňového subjektu. Poměrování výše aplikované sazby s každým faktorem zvlášť není z pohledu výše uvedené ekonomické logiky správné, resp. není rozhodné, zda aplikovaná sazba ob stojí v porovnání s každým faktorem zvlášť, ale zda ob stojí v porovnání, ve kterém budou zohledněny oba dva faktory. Takové porovnání však žalovaný neprovedl.“

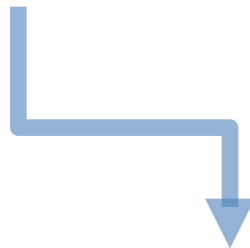


Jak stanovit výši úroku, která je v souladu s čl. 183 Směrnice a judikaturou SDEU?



Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 11. 2022, čj. 62 Af 11/2021-49 ve věci ČERNOHORSKÁ DEVELOPERSKÁ:

„29. (...) Aby úroková sazba odpovídala požadavkům evropského práva, musí být její výpočet „**součtem**“ obou zmíněných faktorů, tj. **úrokové sazby**, za kterou si osoba, jež není úvěrovou institucí, může půjčit zadržovanou částku na finančním trhu **a** **současně měnového znehodnocení**, ke kterému došlo v důsledku plynutí času ode dne zadržení daňového odpočtu do dne vrácení zadržované částky. Oba faktory představují důvod reálného ponížení majetku daňového subjektu.“



úrok za dobu zdržení nadměrného odpočtu = úroková sazba u úvěrů + inflace

Děkuji vám za pozornost.

Tomáš Hajdušek

www.censitio.com

tomas@hajdusek.cz

+420 602 427 342